

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.819 van 30 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 22 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 30 augustus 1999 een asielaanvraag in.

1.2. Deze asielaanvraag werd door de gemachtigde van de minister geweigerd op 15 oktober 1999.

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 december 2001 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State die het beroep verwierp bij arrest nummer 112.711 van 20 november 2002.

1.5. Op 1 februari 2002 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 5 december 2005 onontvankelijk bevonden, waarna verzoekster bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekster diende op 17 augustus 2006 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 31 juli 2007 onontvankelijk bevonden. Verzoekster kreeg op 26 september 2007 ook bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 26 november 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. De in punt 1.7. bedoelde aanvraag werd op 15 oktober 2008 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 3 januari 2009.

Dit is thans de bestreden beslissing.

1.9. Op 15 oktober 2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van verzoekster. Dit werd verzoekster eveneens ter kennis gebracht op 3 januari 2009. Hiertegen ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 36.775, arrest nummer 26.820 van 30 april 2009).

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…) Uit onze informatie, toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat het door betrokkene voorgelegde document, namelijk een ‘Birth Certificate’ afgeleverd door het UNMIK te Pristina, niet kan aanvaard worden door onze dienst. Uit een onderzoek van dit document door CEDOCA blijkt dat er sterke twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van dit document. Geboorteakten worden immers steeds uitgereikt in de gemeente waar de persoon werd geboren. Betrokkene is geboren in Konjuh in de gemeente Lipjan. De akte is echter uitgereikt in Pristina, wat (volgens bovenstaande regel) onmogelijk is. We kunnen dus stellen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...)”

2.2. In een eerste middel voert verzoekster de *“Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.”* aan, alsook de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster stelt:

“1.Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

2.De verwerende partij stelt enkel en alleen dat de verzoekster geen geldig identiteitsdocument zou voorgelegd hebben.

De buitengewone omstandigheden die de verzoekster inriep zijn evenwel NIET beantwoord!

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

3. De verzoekende partijen hebben volgende buitengewone omstandigheden aangekaart:

- de situatie van de kinderen geboren in België zijn staatloos en derhalve dient aan hen de Belgische nationaliteit toegekend te worden;*
- onmogelijkheid voor de verzoekster om naar Servij te gaan geboorte-akte wordt niet erkend door de Servische autoriteiten;*
- toepassing art. 3 EVRM;*
- toepassing art. 8 EVRM;*
- toepassing art. 49, lid 2 Kinderrechtenverdrag;*
- toepassing art. 29 Kinderrechtenverdrag.*

De verzoekster verwijst naar haar verzoekschrift dienaangaande. hetgeen hierna weergegeven wordt(...):

4. Hetgeen hierboven werd uiteengezet toont inderdaad aan dat de verzoekster vele buitengewone omstandigheden aanhaalde.

Op deze overwegingen werd duidelijk niet geantwoord.

Ondermeer dienen de kinderen van de verzoekster die in België geboren zijn als staatloos beschouwd te worden, hetgeen hen de Belgische nationaliteit verschafft. De verwerende partij doet hierover geen enkel onderzoek noch spreekt zich hierover uit. Dit bewijst dat de beslissing van de verwerende partij ernstige lacunes bevat.

Het gebrek aan motivering dienaangaande maakt evident een tekortkoming uit van de motiveringsplicht die op een bestuursorgaan weegt.

5. Bovendien kan opgemerkt worden dat de summiere motivering van de verwerende partij een ernstige dubbelzinnigheid bevat.

Inderdaad:

De verwerende partij stelt dat de geboorteakte niet aanvaard kan worden omdat en de verzoekster citeert 'Uit een onderzoek door CEDOCA blijkt dat er sterke twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van dit document'

Met andere woorden de verwerende partij geeft aan dat het dus NIET uitgesloten is dat het voorgelegde document wel degelijk een authentiek document is.

De verwerende partij is dus niet zeker dat het een vals exemplaar betreft.

Op basis van een louter vermoeden kan de verwerende partij verzoeksters aanvraag niet onontvankelijk verklaren.

6. De motivering is duidelijk gebrekkig.

Er wordt op de talloze aangehaalde buitengewone omstandigheden NIET geantwoord.

Bovendien bevat de motivering van weigering een dubbelzinnigheid waar de verzoekster niet het slachtoffer mag van worden.

7. Tot slot wenst de verzoekster op te merken dat net omwille van de moeilijke administratieve toestand in Kosovo, de verwerende partij ten uitzonderlijke titel geboorte-akten aanvaardt.

Indien de verwerende partij oordeelt dat er twijfel zou kunnen bestaan omtrent de authenticiteit zonder hierover 100 % zekerheid te hebben, dan is deze twijfel evident onvoldoende om dit document daadwerkelijk als vals te bestempelen.

8. Minstens had de verwerende partij de verzoekende partij dienen te vragen contact op te nemen met de vertegenwoordiging van Kosovo in België teneinde bijkomende garanties te verstrekken hetgeen de verwerende partij nagelaten heeft."

2.4. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende: "(...) het door verzoekster bij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde geboortecertificaat werd voorgelegd ter authenticatie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit het antwoorddocument van 15 oktober 2008 blijkt dat de authenticatie gebeurde aan de hand van informatie verkregen tijdens een Eurasil workshop over identiteitsdocumenten in Kosovo en Servië-Montenegro en aan de hand van informatie, ingewonnen via de Belgische verbindingssambtenaar bij het Bamf in Duitsland en via de Belgische ambassade in Belgrado. Aan de hand van deze informatie werden de volgende opmerkingen overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken: Geboorteakten worden steeds uitgereikt in de gemeente waar de persoon werd geboren. Deze persoon is in Konjuh in de gemeente Lipjan geboren. Deze akte is echter uitgereikt in Prishtinië wat onmogelijk is. Cedoca heeft vastgesteld dat in de loop van 2006-2008 reeds meermaals dezelfde vervalsingen zijn opgedoken. De opsteller van het verslag besluit: "Bovengenoemde opmerkingen maken dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document." Het is dan ook op volkomen redelijke basis dat de gemachtigde van de minister van Migratie-en asielbeleid kon besluiten dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of

een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet tegengesproken. Haar opmerking als zou er twijfel bestaan omtrent de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte wordt tegengesproken door hetgeen voorafgaat”.

2.5. In haar repliekmemorie stelt verzoekster:

*“Naar aanleiding van de verweernota wenst de eiseres op te merken dat het verweer van de verwerende partij niet voldoet.
Allereerst, de geboorteakten worden voor personen afkomstig uit Kosovo wel degelijk aanvaard als identiteitsdocumenten. Het gegeven dat de verzoekster geen paspoort of nationaal identiteitsdocument voorgelegd heeft, kan derhalve niet als motivering van weigering gelden.
Ten tweede, dient opgemerkt te worden dat de summiere motivering van de verwerende partij inderdaad een ernstige dubbelzinnigheid bevat.
De verwerende partij stelt immers dat de geboorte-akte niet aanvaard kan worden omdat en de verzoekster citeert “Uit een onderzoek door CEDOCA blijkt dat er sterke twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van dit document.”
Deze motivering bevestigt wel degelijk dat het dus NIET uitgesloten is dat het voorgelegde document wel degelijk een authentiek document is.
De verwerende partij stelt thans in de verweernota dat het wel degelijk uitgesloten is dat het voorgelegde document authentiek is en verwijst naar een verslag dat niet aan eiseres voorgelegd is.
Eiseres heeft hierbij ernstige bedenkingen.
Als het inderdaad uitgesloten is dat verzoeksters geboorte-document niet authentiek is waarom wordt dit dan in de bestreden beslissing niet in die zin gemotiveerd?
De bestreden beslissing daarentegen laat duidelijk verstaan dat het om een vermoeden gaat dat verzoeksters geboortedocument een niet authentiek document betreft.
De verwerende partij is dus gelet op de inhoud van de bestreden beslissing niet zeker dat het om een vals exemplaar gaat.
Op basis van een louter vermoeden kan de verwerende partij verzoeksters aanvraag niet onontvankelijk verklaren.
Verweerders verweer voldoet derhalve niet.”*

2.6. Waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging opwerpt, volstaat het te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.10. In casu wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de minister oordeelde dat *“de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”*

2.11. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

2.12. Aangezien de gemachtigde van de minister oordeelde dat verzoekster niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet diende hij niet te motiveren omtrent de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden. De gemachtigde van de minister dient deze slechts aan een onderzoek te onderwerpen voor zover de vreemdeling zijn identiteit heeft aangetoond. Verzoeksters betoog dat niet aan de motiveringsplicht werd voldaan aangezien niet geantwoord werd op de ingeroepen buitengewone omstandigheden is derhalve niet dienstig.

2.13. In de in punt 1.7. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, wordt onder de rubriek *“Bewijs identiteit”* het volgende gesteld: *“De verzoekster is in het bezit van een geboorteakte afgeleverd door de UNMIK”*. Onder de rubriek *1. Buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag tot verblijf niet conform art.9, 2° kan worden ingediend”* wordt in punt 4 nog het volgende gesteld hieromtrent: *“De verzoekster is enkel in het bezit van een geboorteakte, afgeleverd door de United Nations. Deze akte wordt door de Servische autoriteiten niet erkend. Bijgevolg is verzoekster niet in de mogelijkheid om terug te keren naar Servië, en aldaar de aanvraag bij de Belgische autoriteiten in te dienen. De verzoekster zal binnen afzienbare tijd de procedure tot staatloosheid opstarten.”*

2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister op 14 oktober 2008 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd heeft om de door verzoekster overgemaakte UNMIK-geboorteakte te authenticeren. Op 15 oktober 2008 antwoordt het CGVS als volgt: *“De authenticatie van het neergelegd document gebeurde aan de hand van informatie verkregen tijdens een Eurasil workshop over identiteitsdocumenten in Kosovo en Servië-Montenegro en aan de hand van informatie, ingewonnen via de Belgische verbindingssambtenaar bij het Bamf in Duitsland en via de Belgische ambassade in Belgrado. Aan de hand van deze informatie dient het volgende opgemerkt worden betreffende de voorgelegde geboorteakte: Geboorteakten worden steeds uitgereikt in de gemeente waar de persoon werd geboren. Deze persoon is in Konjuh in de gemeente Lipjan geboren. Deze akte is echter uitgereikt in Prishtinë wat onmogelijk is. Cedoca heeft vastgesteld dat in de loop van 2006-2008 reeds*

meermaals dezelfde vervalsingen zijn opgedoken. Bovengenoemde opmerkingen maken dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document."

2.15. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister op grond van en met verwijzing naar de in punt 2.14. vermelde vaststellingen van het CGVS de bestreden beslissing treft waarbij de in punt 2.1. vermelde overwegingen gelden als motivering.

2.16. Op grond van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen kon de gemachtigde van de minister terecht minstens ernstig twijfelen aan de authenticiteit van de door verzoekster overgelegde geboorteakte. Gans verzoeksters betoog over de notie "ernstige twijfels" kan de motivering van de bestreden beslissing die gebaseerd is op vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aan het wankelen brengen. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de door het CGVS gedane vaststellingen inzake de door haar overgemaakte UNMIK-geboorteakte, ook niet nu zij kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier. De bewijslast inzake het aantonen van de authenticiteit van de geboorteakte ondanks de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ligt bij verzoekster.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.17. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3, 9 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en een schending van het "zorgvuldig bestuur".

2.18. Verzoekster betoogt als volgt:

"1. Art. 9 bis Vreemdelingenwet opent voor de vreemdelingen waaronder de verzoeksters, bij uitzonderlijke omstandigheden, de mogelijkheid om bij de burgemeester van de gemeente waar zij verblijven een verblijfsvergunning aan te vragen.

2. Het basisidee is de vreemdeling toe te laten zijn aanvraag in België in te dienen wanneer het hen onmogelijk of overdreven moeilijk is anders tewerk te gaan.

3. De verzoeksters hebben talloze gegevens aangebracht die aantonen dat zij geïntegreerd zijn en dat de verzoeksters een voldoende lang verblijfsrecht hebben gehad.

Er wordt evenwel op geen enkele wijze geantwoord op deze elementen.

4. Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat het gezin van verzoeksters bijna 10 jaar in België verblijft en hierdoor een bestaansrecht heeft opgebouwd. Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band hebben:

- de verzoekster wilt werken. spreekt de taal, heeft Belgische vrienden en kennissen*

- de kinderen van de verzoekster gaan naar school*

- 2 kinderen zijn in België geboren en hebben geen enkele band met het land van hun moeder:*

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Eenieder heeft 'echt op eerbiediging van zijn privé-leven. zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2, Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid. de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen."

Ingevolge de bestreden beslissing wordt het gezin ontwricht.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel terdege met de ingeroepen omstandigheden dient rekening te houden, wat blijkt uit het volgende arrest:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8. 1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan. en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeksters en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen ". (Zie R.v.St nr 58. 069, 1 april 1996 [http://www. Raadvst-consetat.be](http://www.Raad-vst-consetat.be) (7 januari 2000.; Rev. dr. étr. 1996, 742; T. Vreemd. 1997, 29)

Artikel 13 van het E.V.R.M. bepaalt:

'Eenieder wiens rechten en vrijheden welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden. heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie"

De verzoekster wenst eveneens op te merken dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening hield met de belangen van de kinderen die nochtans de eerste overweging dienen te vormen.

Op geen enkel ogenblik wordt in de bestreden motivering melding gemaakt van de belangen van de kinderen.

De art. 3, 9, 29 Kinderrechtenverdrag zijn derhalve manifest geschonden."

2.19. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 3 EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing. Daar waar verzoekster opnieuw betoogt dat niet geantwoord werd op de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.12. Verder ziet de Raad niet in op welke wijze het gezin ontwricht wordt door de bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen en die ertoe strekt te stellen dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is. Ten overvloede, uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de door vreemdelingen gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkeld privéleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging. (cfr. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270; cfr. EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996); cfr. RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)).

2.20. Voor wat betreft de opgeworpen schending van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster niet in concreto aantoont op welke wijze voormelde artikelen geschonden worden door de bestreden beslissing. De Raad merkt voorts op dat de artikelen 3, 9 en 29 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag dan ook niet dienstig inroepen. Ten overvloede, verzoekster kan niet dienstig de schending aanhalen van de artikelen 9 en 29 van het Kinderrechtenverdrag aangezien de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoeksters kinderen van haar te scheiden en er evenmin toe strekt afbreuk te doen aan het doel van het onderwijs van haar kinderen. De bestreden beslissing werd getroffen ten aanzien van verzoekster en haar drie minderjarige

kinderen. Verzoekster toont niet aan op welke wijze deze “gezamenlijke” beslissing zou indruisen tegen de belangen van haar kinderen.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.21. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand vraagt, dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Op het gestelde verzoek kan derhalve niet worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.